

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. P.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického
kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2021, č. j. KRPE-91415-53/ČJ-2020-170022

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 7. 4. 2021, č. j. KRPE-91415-53/ČJ-2020-170022 **se ruší.**
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Ladislava Barty, advokáta, náklady soudního řízení ve výši 7 615 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 7. 4. 2021, č. j. KRPE-91415-53/ČJ-2020-170022, jímž byl podle § 124a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba trvání zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na dobu 30 dnů, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž doba zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, k čemuž došlo u žalobce dne 11. 12. 2020 v 14.30 hodin.
2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl již v předchozím období zajištěn podle § 46a zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce trval na tom, že ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců není v souladu s eurokonformním výkladem rozsudku Soudního dvora ve věci C- 534/11 Arslan, podle kterého je možné zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců aplikovat jen za přesně stanovených podmínek, především tedy za té podmínky, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána za účelem zdržení nebo zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 146/2013-44 ze dne 2. 4. 2014 (rozsudky NSS a ostatních správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 146/2019-23 ze dne 28. 8. 2019 zopakoval, že ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců je neaplikovatelné.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na právním názoru o aplikovatelnosti ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců v daném případě, neboť žalobce byl zajištěn poté, co podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení.
4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a to bez nařízení veřejného jednání, neboť žalobce o nařízení jednání v zákonem stanovené lhůtě nepožádal (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 11. 12. 2020 v 14.00 hodin kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců v budově Obvodního oddělení Policie České republiky Purkyňova 1907/2, Svitavy, kam byl převezen hlídkou Městské policie Svitavy v podnapilém stavu ke ztotožnění. Žalobce nedisponoval žádným dokladem totožnosti ve smyslu § 108 zákona o pobytu cizinců ani jiným listinným dokladem k prokázání totožnosti a státní příslušnosti, a to ani na elektronickém nosiči dat, v mobilním telefonu či na sociálních sítích na internetu. Dle udané identity a následným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nemá udělené žádné vízum k pobytu na území České republiky, je evidován v informačním systému smluvních států (schengenský informační systém) jako osoba, které nelze umožnit v souladu s čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy vstup na území členských států Evropské unie a současně je veden v evidenci nežádoucích osob na území České republiky se záznamem nežádoucí od 8. 2. 2019 do 27. 10. 2025.

6. O správním vyhoštění žalobce bylo již dvakrát pravomocně rozhodnuto, žalobci byla uložena povinnost vycestovat z České republiky a ostatních členských států Evropské unie, dle posledního rozhodnutí (rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje čj. KRPM-108262-8/ČJ-2020-140022-SV ze dne 5. 10. 2020) nejpozději do 26. 10. 2020. Dále Okresní soud v Olomouci vydal dne 6. 10. 2020 trestní příkaz ve věci sp. zn. 3T 92/2020, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, mimo jiné k trestu vyhoštění na 3 roky, tj. do 13. 10. 2023 s povinností vycestovat do 13. 10. 2020. Žalobce ani v jednom případě nevycestoval z České republiky. Za účelem realizace uvedených rozhodnutí žalovaná přistoupila dne 12. 12. 2020 k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí žalovaného č. j. KRPE-91415-25/ČJ-2020-170022). Žalobce následně dne 19. 12. 2020 v Zařízení pro pobyt cizinců Bálková podal žádost o mezinárodní ochranu v souladu s § 3a písm. a) bod 4 zákona o azylu. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra vydal dne 21. 12. 2020 rozhodnutí č. j. OAM-179/LE-BA02-VL14-PS-2020, kterým byl žalobce podle § 46a zákona o azylu zajištěn za účelem řízení o azylu do 8. 4. 2021. Žádost žalobce o azyl byla rozhodnutím ze dne 5. 3. 2021 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Dne 7. 4. 2021 převzala žalovaná od Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra informaci o tom, že zajištění žalobce dle zákona o azylu bude ukončeno ke dni 8. 4. 2021, neboť uplyne celková přípustná doba zajištění podle § 46a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce podal dne 7. 4. 2021 ke krajskému soudu v Ostravě žalobu proti zamítavému rozhodnutí (věc vedena pod sp. zn. 19 Az 14/2021), je v souladu s § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v době podání žaloby v této věci i nadále v postavení žadatele o azyl. V době kontroly žalobce hlídkou městské policie žalobce nelegálně pracoval, neměl peníze ani cestovní doklad. Žalovaná v žalovaném rozhodnutí označila podanou žádost žalobce o azyl za ryze účelovou, vedenou pouze snahou zmizet z dosahu správního orgánu s cílem vyhnout se reálně hrozícímu správnímu vyhoštění a návratu do domovské země. Zdůraznila, že žalobce, který je státním příslušníkem Ukrajiny, od září roku 2017 nepožádal o azyl, učinil tak až v důsledku přímé hrozby realizace správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že v dané věci nepostačovalo uložení mírnějšího donucovacího opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, byl žalobce zajištěn podle § 124a téhož zákona na dobu 30 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu realizace správního vyhoštění.
7. Podle § 124a zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie je oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.
8. Zajištění cizince je omezením výkonu základního práva na svobodu zakotveného v čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Z čl. 52 odst. 1 Listiny EU vyplývá, že každé omezení výkonu tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu tohoto práva a zásadu proporcionality. Zároveň s ohledem na čl. 52 odst. 3 Listiny EU je třeba pro účely výkladu čl. 6 Listiny EU zohlednit čl. 5 Úmluvy jakožto minimální úroveň ochrany. Podle ESLP přitom musí být veškeré zbavení svobody zákonné nejen v tom smyslu, že musí mít právní základ ve vnitrostátním právu, ale tato

zákonnost se týká také kvalitativní stránky zákona a znamená, že vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být při svém uplatňování dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo veškerému riziku svévole (viz rozsudek ESLP ze dne 21. 10. 2013, Del Río Prada proti Španělsku, stížnost č. 42750/09, bod 125). Unijní právo je postaveno na zásadě, podle které se žadatelé o azyl mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu, nebo na území, které jim tento stát vymezí (srov. § 7 odst. 1 přijímací směrnice). Podle čl. 8 odst. 1 přijímací směrnice pak členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Shora uvedené však neznamená, že by nebylo možno žadatele o mezinárodní ochranu zajistit za žádných okolností. Otázkou zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu se Soudní dvůr podrobně zabýval v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, Arslan, C-534/11. Soudní dvůr zde potvrdil, že návratová směrnice upravující zajištění cizinců se vztahuje pouze na neoprávněně pobývajících cizince, nikoliv na žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však připustil, že členské státy mohou ponechat cizince v zajištění i po podání žádosti o mezinárodní ochranu na základě ustanovení vnitrostátního práva, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Dále Soudní dvůr podotkl, že byť se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije, neznamená to, že by se tím definitivně ukončilo řízení o navrácení, které tak může pokračovat v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Pokud by členské státy nemohly za výše popsanych podmínek zabránit tomu, aby dotyčný podáním žádosti o mezinárodní ochranu automaticky dosáhl propuštění, byl by tím narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tento závěr respektuje podle Soudního dvora požadavek unijního práva, podle kterého členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Ponechání žadatele v zajištění (resp. jeho zajištění) totiž nevyplývá z podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale z okolností, jež charakterizují individuální chování tohoto žadatele před podáním této žádosti a při něm.

9. Shora uvedené závěry Soudní dvůr učinil za situace, kdy evropské právo (tehdy účinné směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. 1. 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, a směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka) neobsahovalo harmonizovanou úpravu důvodů, pro něž lze nařídít zajištění žadatele o azyl (bod 55 rozsudku). Konstatoval, že je proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily ve vnitrostátním právu důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění. Jinak řečeno, při neexistenci harmonizované úpravy byly podle názoru Soudního dvora členské státy oprávněny zajistit žadatele o mezinárodní ochranu, a to na základě ustanovení vnitrostátního práva, ze kterého vyplývají důvody pro zajištění, a po posouzení individuálních okolností případu, ze kterých muselo vyplynout, žádost byla podána s cílem pozdržet nebo zmařit navrácení.
10. K souladnosti § 124a zákona o pobytu cizinců se závěry vyslovenými v rozsudku Arslan se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013 – 44, č. 3055/2014 Sb. NSS. Zde dospěl k následujícím závěrům: „Ustanovení § 124a zákona o

pobytu cizinců výslovně pouze v obecné rovině předpokládá zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v situaci, kdy o vyhoštění cizince bylo již pravomocně rozhodnuto (resp. ve stanovených případech zahájeno) a cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se dané ustanovení ve své obecnosti dostává do kolize s pravidlem, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá být zásadně zajištěn v režimu návratové směrnice (srov. odst. 62 rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 Arslan), jež je prolomitelné jen výjimečně a pouze na základě výslovných důvodů stanovených vnitrostátním právem. Dané ustanovení proto musí být interpretováno eurokonformně s ohledem na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Arslan. Pravomoc k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by bylo možno založit též novým rozhodnutím dle § 124a zákona o pobytu cizinců, avšak jen pokud by žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově, s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, a pokud by pokračování zajištění bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. To vše však pouze a jenom pouze za předpokladu, že nedojde (a tedy ani nedošlo) k zajištění dle § 46a zákona o azylu. Uvedený zužující výklad ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců plyne nejenom z povinnosti eurokonformního výkladu, ale též či spíše především z povinnosti šetřit v maximální možné míře podstatu a smysl základního práva na osobní svobodu, jež může být omezeno pouze na základě zákona, přičemž taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (čl. 8 odst. 2 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny). Ostatně i podle Soudního dvora musí být výjimky pro ponechání cizince, jenž požádal o mezinárodní ochranu, v zajištění výslovně stanoveny vnitrostátním právem za plného „respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního“ (srov. odst. 56 rozsudku Soudního dvora ve věci

C-534/11 Arslan). V situaci, kdy zákonodárce dostatečně dostupným, přesným a předvídatelným způsobem nestanovil meze, jež by zásah do práva na osobní svobodu ohraničily a zabránily libovolnému opakování či prodlužování zajištění, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu tuto jeho činnost nahrazovat extenzivním výkladem v neprospěch základního práva na osobní svobodu. Právě naopak, v takovém případě má Nejvyšší správní soud povinnost zvolit výklad in favorem libertatis; váže jej tedy povinnost volby výkladu, který zasahuje do sféry jednotlivcova základního práva na osobní svobodu co nejméně. Jak vyplývá ze shora uvedeného, vnitrostátní úprava neobsahovala žádné zákonné ustanovení, ze kterého by vyplývalo, že cizince lze po ukončení jeho zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a po uplynutí maximální lhůty zajištění dle § 46a zákona o azylu opětovně „přezajistit“ v režimu zákona o pobytu cizinců (§ 124a), nadto v situaci, kdy jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu nedoznalo změn, protože o jeho žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Vnitrostátní zákonná úprava, o kterou stěžovatelka opřela napadené správní rozhodnutí, proto požadavkům na kvalitu právní úpravy umožňující zásahem veřejné moci omezit osobní svobodu nedostojí.“

11. Neaplikovatelnost ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců opětovně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Azs 146/2019-23 ze dne 28. 8. 2019, ze kterého byla vytvořena právní věta: „Ustanovení § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytuje dostatečnou zákonnou oporu pro zajištění cizince, který požádal o mezinárodní ochranu. Toto ustanovení je rozporné s požadavky unijního práva, neboť neobsahuje dostatečně konkrétní důvody, za nichž může k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dojít.“

12. V odůvodnění rozsudku č.j. 1 Azs 146/2019-23 ze dne 28. 8. 2019 Nejvyšší správní soud vyloučil přímé použití přijímací směrnice na konkrétní případ: „[24] Ustanovení § 124a, které bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno s účinností od 1. 9. 2006 a v nezměněném znění v něm přetrvává dosud, se změny prováděné v souvislosti s transpozicí přijímací směrnice nijak nedotkly. Ani po uplynutí transpoziční lhůty tedy stále neobsahuje dostatečně konkrétní důvody (vyplývající z čl. 8 přijímací směrnice), pro které by bylo možno na jeho základě žadatele o mezinárodní ochranu zajistit. [25] Pro nyní posuzovaný případ nelze zvažovat ani případný přímý účinek přijímací směrnice vůči stěžovateli. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. 2. 1986 ve věci č. 152/84 M. H. Marshall proti Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority (Teaching) na základě (současného) čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie judikoval, že směrnice sama o sobě nemůže jednotlivcům ukládat povinnosti (přímý účinek vertikální sestupný). Přímý účinek směrnice proto může uplatnit pouze jednatel včtí státu, nikoli stát včtí jednatelvi. Z tohoto důvodu nelze žadatele omezit na osobní svobodě toliko na základě čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice („V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.“), resp. vnitrostátního ustanovení, které jej promítá stanovením pravomoci státních orgánů zajistit žadatele o mezinárodní ochranu, není-li současně ve vnitrostátním právu toto zajištění navázáno na některý z taxativně vymezených důvodů zajištění uvedených v čl. 8 odst. 3 téže směrnice. Odstavce 2 a 3 článku 8 přijímací směrnice je nutno vnímat jako jeden neoddělitelný celek. Není tedy možno použít čl. 8 odst. 2 ukládající povinnost, nejsou-li současně jednoznačně stanoveny podmínky pro uložení povinnosti obsažené v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. V této souvislosti soud opětovně zdůrazňuje, že zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu musí být podmíněno dodržováním striktních záruk, jimiž jsou existence právního základu, srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost a ochrana před svévolí. Je proto třeba stanovit předem známým způsobem rozhodovací prostor státních orgánů při posuzování okolností zajištění každého konkrétního případu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 3. 2017, Al Chodor, C-528/15, body 40 a 44). [26] S ohledem na to, že do § 124a zákona o pobytu cizinců nebyly žádným způsobem transponovány důvody pro zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu vyjmenované v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a toto vnitrostátní ustanovení tak nadále pro jeho nekonkrétnost nelze při zajištění žadatelů aplikovat, nebyl správný postup krajského soudu, který nedostatečnou aktivitu českého zákonodárce sám nahradil a za použití přímého vertikálního sestupného účinku směrnice posuzoval, zda v dané věci byly důvody zajištění obsažené ve směrnici dány, či nikoli. Tím nepřipustně uplatnil účinek nedostatečně transponované směrnice vůči jednatelvi.“
13. Z uvedeného výkladu § 124a zákona o pobytu cizinců je zcela nepochybné, že žalobce, který byl již zajištěn podle §46a zákona azylu (nadto na celou přípustnou dobu zajištění dle zákona o azylu), nelze zajistit podle § 124a zákona o pobytu cizinců, neboť do § 124a zákona o pobytu cizinců nebyly dosud žádným způsobem transponovány důvody pro zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu vyjmenované v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, tudíž toto vnitrostátní ustanovení nelze pro jeho nekonkrétnost aplikovat.
14. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo než žalované rozhodnutí zrušit pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), neboť rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst.

3 zákona o pobytu cizinců je prvním úkonem v řízení a zrušením rozhodnutí o zajištění tedy přestává existovat i řízení jím zahájené; není zde tedy již řízení o zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců, v němž by po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí mělo být pokračováno (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2020, č. j. 2 Azs 198/2019-81, bod 30).

15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl procesně úspěšný, proto mu byly proti žalované přiznány náklady řízení za právní zastoupení. Konkrétně se jednalo o odměnu za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d/, § 11 odst. 1 písm. a/,d/), dva paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu), náhradu za ztrátu času za cestu ze sídla advokátní kanceláře v Ostravě do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty dne 14. 4. 2014 ve výši 400 Kč (4 započaté půlhodiny, § 14 odst. 3 advokátního tarifu) a o náhradu cestovného ve výši celkem 415 Kč dle vyúčtování právního zástupce žalobce (osobní vozidlo V., náhrada nafty ve výši 112,28 Kč: cesta celkem 68,8 km, spotřeba 6 l/100km, cena nafty 27,20 Kč/l, náhrada amortizace vozidla ve výši 302,72: paušální náhrada za rok 2021 činí 4,4 Kč/km.). Celkem tak byly žalobci proti žalované přiznány náklady řízení ve výši 7 615 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 17. května 2021

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.

samosoudkyně